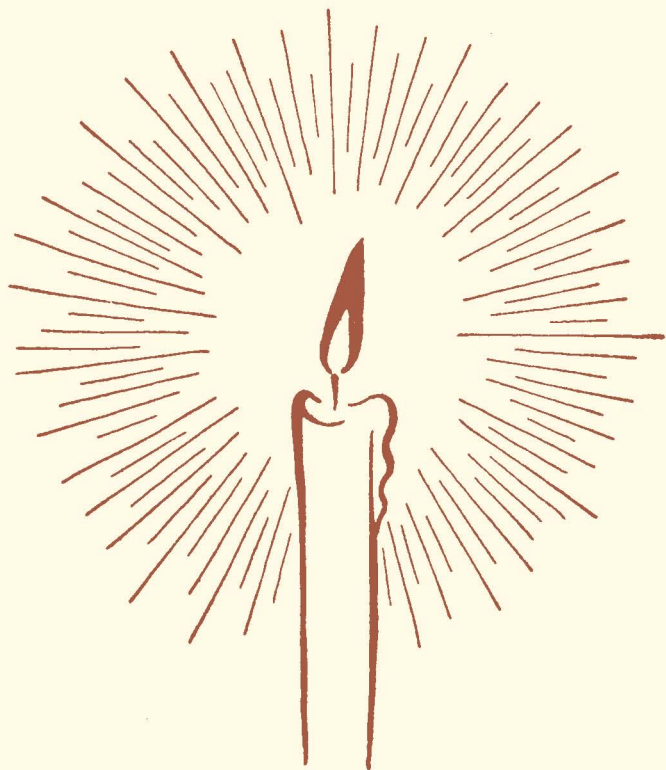

A TELJESEBB TITOK

KORDA R. T. KIADÁSA

DR. SZTRILICH PÁLNÉ CSAPODI HEDVIG:

A TELJESEBB TITOK

Azok számára, akik az ember születésének titkáról már tudnak és elég komolyak hozzá, hogy megismerjék a teljesebb titkot.

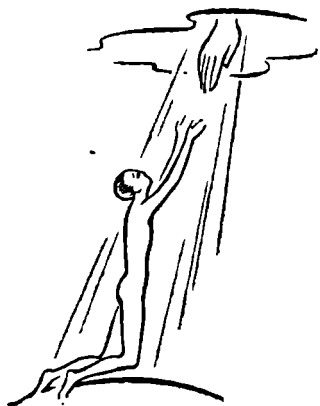
A rajzokat a ciszterci nővérek készítették.

K O R D A R. T. K I A D Á S A, B U D A P E S T

Nihil obstat. Dr. Carolus Gigler m. p. censorum praeses dioecesanus.
Nr. 5727/1947. Imprimatur. Strigoni, die 10. Septembris 1947. Dr. Joannes
Drahos vicarius generalis.

Fk.: Varga E. Nyomatott: Korda-nyomda, Budapest, VIII., Csepregy-u. 2.
Felelős: Schaff A.

A teremtés története

Kezdetben teremté Isten a mennyet és földet.

A föld azonban puszta és üres volt és sötétség volt a mélység színén.

És mondá az Isten: Legyen világosság! És lőn világosság. És látá az Isten, hogy a világosság jó s elválasztá a világosságot a sötétségtől és elnevezé nappalnak és éjszakának.

Mondá továbbá az Isten: Legyen boltozat a vizek között s válassza el a vizeket a vizektől. Meg is alkotá az Isten a boltozatot s elválasztá azokat a vizeket, melyek a boltozat alatt voltak azoktól, melyek a boltozat felett voltak. És elnevezé a boltozatot égnek.

Mondá továbbá az Isten: Gyűljenek a vi-

zek, melyek az ég alatt vannak, egy helyre s tűnjék elő a száraz! És elnevezé az Isten a szárazat földnek, az egybegyűlt vizeket pedig elnevezé tengernek. Majd mondá: Hajtson a föld fűvet, mely zöldül és magot hoz és gyümölcsöző fát.

Mondá továbbá az Isten: Legyenek világítók az ég boltozatán s válasszák el a nappalt az éjszakától, jelezzék az időket, a napokat s az esztendőket. Világoskodjanak az ég boltozatán s világítsanak a földre.

Mondá továbbá az Isten: Hozzanak elő a vizek élő lényeket és szárnyaljon szárnyas a föld felett. Megteremté a nagy tengeri szörnyeket és mindazt az élő és mozgó lényt, melyet a vizek előhoztanak.

Mondá továbbá az Isten: Hozzon elő a föld élőlényt, faja szerint, barmot, csúszómászót, szárazföldi vadat. Megalkotá ugyanis az Isten a szárazföld vadjait fajuk szerint, a barmokat s a föld minden csúszómászóját.

Majd mondá: Alkossunk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra, s uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, az állatokon és az egész földön.

Meg is teremté az Isten az embert: a maga képére. Fértiúnak és asszonynak teremtette.

És megáldá őket az Isten és mondá: Szaporodjatok, sokasodjatok, s töltsétek be a földet s hajtsátok uralmatok alá és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain s minden állaton, mely mozog a földön.

Kisebb korunkban csak útban vannak a lányok

Feleslegesek a fiúk

— Unalmasak ezek a lányok! — mondják a fiúk.

— Mindenért megvannak sértve. Mindig nyafognak. Örökké panaszkodnak. Szaladnak a mamához. Beáruznak minden kicsiséget. Ha elesnek? Alig ütik meg magukat, mégis bőg-

nek.

Semmi nagy felfedező útban nincsenek benne. Nem akarnak semmit kipróbálni. Mindig féltik a ruhájukat, hajukat.

Hamar elfáradnak, aztán csak mindjárt:

„nem ér a nevem!”, „nem áll a nevem!” És vége a játéknak.

Aztán anyus mindig az ő pártjukon van. A felnőttek még egy kis hajráncigálást, nyakonöntést se engedélyeznek rájuk.

— Jaj! Ne bántsд szegénykét! — halljuk egyre.

Igazán, miért is vannak lányok a világon?

Hát még a lányoknak mennyire fölöslegesek a fiúk!

— Mindíg belerontanak játékunkba!

Mindent csak elpusztítani tudnak.

Csak vadulnak. Legszebb holminkat tönkreteszik. Ha valami finom játékunk van? Szét-szedik, hogy mi van benne. Aztán visszacsinalni persze már nem tudják.

Háborúskodnak, verekednek egész nap. Meg bosszantanak minket.

Azért szeressük őket, mert meg akarnak ráncigálni? Mert eltépik könyvünket? Kinevetik a mi játékainkat?

Nekik az, hogy valaki lány, csak arra jó, hogy kiszolgálja őket. Csak akkor kellünk nekik, ha oda kell hozni valamit vagy ha engedélyt kell anyustól kérni valamire. Akkor bezzeg: így-úgy, kedves Mici, Mancikám, ugye jó leszel? Ugye megteszed?

Miért is vannak fiúk a világon?

Vagy ha már vannak, legalább nekünk hagyjanak békét.

Maradjon csak külön mindegyik. Fiú a fiúval, lány a lánnyal érti csak meg egymást.

Más a fiúk játéka, más a lányok játéka

Nem kell ahhoz szabályzat, óvónéni, tanítónő, tanító úr rendelkezése. Egyszerűen, ha maguk játszhatnak, akkor már így esik jól.

Hogy néha megkísérti a lányokat az irigység? Fiúk szeretnének lenni ők is. Mert azoknak több szabad. Mert jó lehet a rohanás, birkózás, fáramászás. Mert unják a figyelmezte-

tést: Vigyázz a ruhádra! Jaj, kibomlik a hajad! Elpiszkolod a fehér kötényed! Nem vagy fiú, hogy annyira ugrándozz mindig! Néha jó lenne kevesebb korlát közt élni. Azt tenni

csak, ami eszükbe jut. Kipróbálni a vadulást, verekedést. Talán igazán jól esnék?

De csak talán. Mert maguktól is megéreznék, hogy ez mégse a legjobb. Az ütés, tépés, csípés fáj, a ruhát ők maguk is sajnálnák.

És akkor, ha egészen maguk választhatnának, megint visszamennének a lányjátékokhoz. Közelről nézve nem is olyan érdekes fiúnak lenni.

De a fiúkban is van valami szégyenféle. Hogyha leszakad a gomb, végighasad a nadrág, még csak eltitkolni sem lehet. Mert, hogy a tű végkép nem áll a kezükben. És ha egyszer nagyobb korukban a szükség beveri őket a konyhába és kezükbe adja a hámozókést, akkor olyan balul sikerül a krumplihámozás. A lányoknak mégis könnyebb!

A lányoknak az iskolában is valahogyan jobban megy. Szebben tudják, hamarabb a verset. Szebb a füzetük. Olvashatóbb az írásuk. Számolásban, igaz, néha elakadnak. De ha történetet kell elmondani, nekik sikerül jobban. Szebben állnak rendbe. Könnyebben hallgatnak a jó szóra.

Igaz aztán, hogy ha ügyeskedni kell, megint a fiúké az elsőség. Még alig látszanak ki a földből, máris tudják, hogy az elromlott zár-

ral mit kell tenni, — igaz, ők maguk rontották el, amíg kitanulták rajta ezt. — De kikutatják mindennek a szerkezetét. Néha javítanak. Még többet rontanak is. Közben azonban rájönnek, hogy mi, hogyan van és mire nagyobbacska, már igazítani is tudnak mindenfélén.

Más a fiúk játéka. Más a lányok játéka.

Más a tanulása. Más a munkája. Másnak örülnek. Máson búsulnak. Másra büszke az egyik. Más szégyel a másik.

És jó, hogy így van. Érdeke-
sebb a világ. Egyik is kell. Másik is kell.

Nagyon egyforma, unalmas lenne minden, ha csak fiúk volnának, de akkor is, ha csak lányok lennének a földön.

Elszalad egypár esztendő

Megnyúlik a kezünk, lábunk. Mindenféle változáson esik át testünk, lelkünk. A fiúknak mélyebbre változik a hangjuk. Bajszuk helyét nézegetik, mikor kezd kiütközni. A lá-

nyok hamarabb sírósak, hamarabb pirulósak lesznek. Sokszor fáj a fejük, időnkint kíméletre szorulnak.

Nőnek a fiúk. Nőnek a lányok. A régi keretekből, a gyermekkorból kinőnek, ha még nem is lettek egyszerre megállapodott felnőttek.

A játékok már elmaradnak, vagy legalább is sportszerűbbé válnak. A lányok már nem babáznak.

És akkor kezdi észrevenni a fiú, hogy lehet, hogy minden lány buta, de van köztük

mégis egy, aki sokkal jobban megérti őt, mint a többi fiú együttvéve. Van egy, akinek kedvesebb a neve minden másénál. Van egy, akinek jó a nyomában járni, még akkor is, ha meg se tudja szólítani.

És a lánynak is feltűnik egy fiú, akitől jól esne, ha észrevenné, ha többre tartaná a többieknél. Valaki, akinek tetszésére igazítja haját, ruháját. Valaki, akitől olyan jó lenne szívet hallani, egy szál virágot kapni.

Olyan ez, amilyent eddig sose érzett. Azt hiszi, hogy ez valami olyan új dolog, hogy csak ő tudja belülről igazán. Mások meg se érthetik. Ilyen furcsán boldog és furcsán szomorú egyszerre nem lehet más.

Megtudja fiú és lány, hogy ebben a világban egy fiúhoz egy lány tartozik.

A többi ember nem is értheti ezt meg. Pajtások, gyerekek, kamaszok, csitrik nem bírják még elképzelni, milyen nagy dolog az egyetlen választott.

„Teremtsünk
hozzá hasonló
Segítőt”

Igen. Ez a legszebb dolgok, a legmélyebb titkok közé tartozik.

A Teremtő Úristen, amikor megteremtette az embert a maga első, teljes szépségében, adott neki olyan észet, amit a legokosabb tudós sem ér most fel. Adott szabadakaratot. Adott egy egész teremtett világot köréje, amin uralkodhasson, a földnek, állatoknak, növényeknek beláthatatlan sokaságát. Mindent megadott, hogy teljes, nagyszerű élete legyen.

És mégis hiányzott valami. Valaki. Aki olyan legyen, mint ő, ember, egyenlő vele, de mégis más. Aki megérti, kiegészíti, teljessé teszi életét.

„Nem jó az embernek egyedül lenni. Te-

remtsünk hozzá hasonló segítő!" — mondotta az Úr a Biblia szavai szerint.

A férfinak hozzá hasonló segítője a nő.

Mikor a gyerekkorból kikerült a fiú, elkezd keresni ezt a hozzá hasonló segítő. A hasonló, de mégis másfajta ember, az ő kiegészítője, társa után kezd el vágyakozni. Még nem tudja ezt ilyen világosan, csak ébredezik lelkében a hiánya, a megkeresésének szükségessége.

A hozzá hasonló segítő, aki megérti az embert, megbecsüli terveit. Maga talán nem is tudná kitervezni, de jó neki elmondani. Tud együtt örülni. Tud ötleteket hozzáadni. Ha sikerülne belőle valami, neki is boldogság. Ha baj ér, meg tud vigasztalni. Tud sajnálni. Éppen azt tudja mondani, ami jól esik.

A hozzá hasonló segítő nem tudja pótolni a fiú pajtás, még a legjobb barát sem.

Ezt csak lány tudja adni a fiúnak, nő a férfinak.

A hozzá hasonló segítő, a másikkéle embert keresi a lány is.

Hiszen jól esik a lánynak más lányokban is irígységet kelteni szebb ruhával, ügyesebb hajviselettel, jobb holmival. De ez egészen más. Más az, mikor egy fiúnak, csak egyetlen-

egynek a kedvéért öltözködik. Ez már talán nem is hiúság, hiszen nem irigységet akar benne is keltetni. Hanem éppen azt, hogy örüljön neki, hogy ő és éppen csak ő ilyen szép.

És aztán nem is csak a szépségével, csinosságával akar tetszeni. Jól esik, ha dicséri, ha észreveszi, ha különbnek tartja más lányoknál.

A többi fiú elismerése is jól esik, de annak az egynek a jó szava valahogy mindenél többet ér.

Az egész nagy élet úgy van beosztva, úgy gondolta el a Teremtő, hogy a kétféle ember, a fiú és a lány, a nő és a férfi együtt alkot csak egy egészet. Mindegyik hozzáadja a maga részét, a maga tehetségét, a maga tudását, azt, amit csak ő tud elvégezni egészen jól és így a két fél-élet együtt teszi ki az egészet.

Valamikor a férfi vadászott, halászott. Hazahozta a zsákmányt. Aztán az asszony otthon feldolgozta. Készített belőle ételt, ruhát, házi-eszközt.

A férfi hozta a törvényeket, rendet, védelmezte a házat, családot, verekedett, háborúskodott kifelé, ha kellett. Az asszony adott ott-

hont neki, felnevelte benne az új kis embereket, a gyermekeket.

A férfi gondolta ki a gépeket, amivel munkájukat megkönnyíti. Az asszony melléje állott és dolgozott vele.

Ma már nagyrészt egyformán dolgoznak. A nő is el tudja végezni a férfi munkáját, a férfi is sokszor rászorul, hogy női munkát végezzen. De mégis van munka ma is, melyet egyik vagy másik tud jobban megcsinálni. Vagy nem lenne-e különös, ha az óvodában, napköziben férfiak bánnának az apróságokkal? Vagy mennyivel nehezebb, ha az első osztályban férfitanító vesződik a gyenge kis ujjacs-kák betűre fogásával. Viszont ki várná, hogy a tetőn dolgozó ácsmesterek nők legyenek? Vagy ki kívánná, hogy villamos-, gáz-, vízvezetékyszerelőink nők legyenek?

Nem az itt a lényeg, hogy egyik munka nehezebb, a másik könnyebb, hanem az, hogy egyikre az egyik, másakra a másik képességei a megfelelőbbek.

Igen. Mindenki a maga helyén, és akkor ketten, férfiak és nők együtt teszik ki lelkükben, tehetségeikben az egész embert.

Az emberteremtésben is segítik egymást

Férfi és nő esze, akarata, tehetségei, ügyességei együtt teszik ki az ember munkáját. Együtt építik az ember világát.

De a Teremtő titkainak ez még csak a külső vonala. Olyan, mintha egy nagy háznak az előcsarnokában állnánk. Itt is csupa szépség van: nagy oszlopok, gyönyörű kapu, minden. Az Isten gondolatai, ahogy a világ épületét emelik.

De van még beljebb is. Van még nagyszerűbb, titkosabb rész is.

És ez az, hogy férfi és nő nemcsak a külső világot építik együtt, hanem saját testükből ketten összeadva adják tovább az életet magát is új emberekbe.

Az Úristen teremthette volna úgy is a világot, hogy mindjárt megalkot ezer millió embert és azok egyidőben készítik el, viszik tökéletesre az egész emberi életet.

Teremthetett volna csak egyféle embert és adhatta volna benne tovább az új életadás képességét.

Tehette volna, hogy ha már kétféle ember van, hát a nő mindig nőnek, a férfi férfinak adjon tovább életet.

Alkothatta volna száz és százféleképpen a lehetőségeket.

De ő éppen ezt, bizonyosan a legjobb lehetőséget választotta.

Hogy mindig két különböző ember adja össze képességeit és abból mindig új és mindig más ember szülessen.

Mennyivel változatosabb így. Mennyivel színesebb a világ, hogy nemcsak fehér virágok vannak és piros virágok, hanem a fehérnek és pirosnak százféle változata, hogy vannak csíkosak, csillagosak, világosak, sötétebbek megszámlálhatatlan sokaságban a kertben.

Mennyivel érdekesebb, hogy mindig kétféle ember, két különbözősége keveredik össze és világrajön egy megint egészen másféle ember.

Hogy mindenegybes emberélet körül legyen véve a kétféle szülő kétféle, de egyformán erős, védelmező, nevelő szeretetével.

Hogy az új kis ember, akár nővé, akár férfivá lesz, akár fiú, akár lány most, egy édesanya meleg ölében növekedhessen fel, vérén, tején, egész odaadó szeretetén fejlődhesen ki, hogy ölelő karja vegye körül élete első, leggyengébb éveiben.

Hogy minden új kis életet egy édesapa, egy érett, felnőtt férfi ereje indítson el. Egy apa munkája, gondja szerezze meg számára a megélhetést. Felelőssége, tudása, tekintélye vezesse be az emberek közösségébe.

Az ember teremtmése nehéz

Nagy dolog az ember születése.

Nagy és nehéz terheket hoz a szülőkre az új élet.

Már a fejlődő kis élet a szenvedéseknek, nehézségeknek hosszú kilenc hónapját okozza édesanyjának. Nagy szenvedések közt szakad le édesanyja testéből, sebet okoz, aminek be kell gyógyulnia, vérvesztést, kimerültséget, amiből fel kell gyógyulnia.

Pedig ez még csak a kezdet.

Mert, ha egyszer itt van a kis ember, akkor az nem játék-bábu, szövetmackó, amit csak akkor veszünk elő, ha játszani akarunk vele, aztán visszatesszük a szekrénybe. Az élő babának enni kell, azt el kell látni, ruházni, védeni hidegtől, betegségektől, ápolni, ha baja van. A szülők élete most már le van kötve az élete

köré. Nem tehetik dobozba és nem mehetnek el gondtalanul a maguk dolgai, szórakozásai után. A kisgyereket ezer veszedelem környékezi. Mindennap történik valami új. A gyerek növekszik egyre, ereje, érdeklődése is nő és azzal nő a lehetőség, hogy baj történjék vele. Először csak fekszik nyugodtan. Aztán már rugdalózik, leeshet, legurulhat, beverheti a fejét, megszerezheti az éles kést, gyufát, forró ételt. Mindezekről szüleinek kell megóvniok.

Egyre nő tovább. Ébredszik lelkecskéje. Meg kell tanítani arra, hogy mi a jó, mi a rossz. Nevelni kell! Embert kell nevelni belőle!

Az anyja éjjele-nappala, minden gondolata körülötte forog. Az édesapa minden gyermekével megegyeszer annyit dolgozik, hogy megte-remtse a pénzt, a lehetőséget fenntartásához.

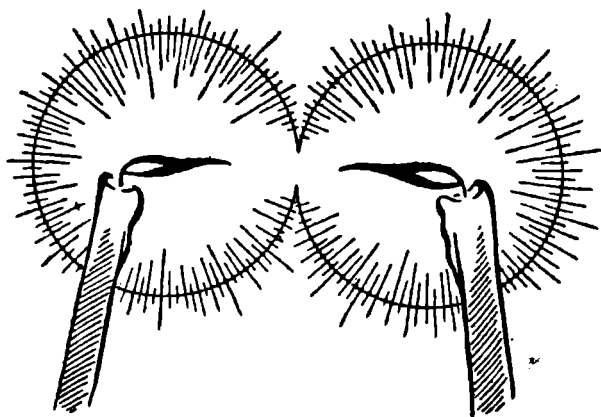
Jaj, nehéz az élet!

Jaj, gyöngé az ember!

Ki vállalná ezt pusztán jóságból?

Ki akarna ilyen terheket csak kötelességteljesítésből, hogy ki ne vesszen az emberiség?

Nagyon kevés ember lenne, aki látná, tudná mindezt a nehézséget, bajt, gondot és csak ezeket érezné és mégis pusztá hősies-ségből azt mondaná: Nem baj! Vállalok mindent! Az egész életemet feláldozom csakis azért, hogy új emberek szülessenek.

A terheket megédesíti a Teremtő számunkra

Szerető Atyánk, bölcs, belénk látó Orvosunk, Gondviselőnk Ő, aki gyöngédségének kiáradó gazdagságával egyengeti utunkat.

Akarta, hogy legyen világ. És aztán akarta, hogy a már megteremtett világ vele együtt részt vegyen a teremtés folytatásában.

Akarta, hogy az ember meglegyen, éljen. És beleadta az erős ösztönöket, hogy életét fenntartsa. A légzési ösztön annyira bennünk

van, hogy szinte észre se vesszük. De ha valami akadályozza a szabad lélekzetvétélünket, akkor a fuldoklás, a legnagyobb szorongás, félelem érzése következik el. Éhség, szomjúság, fázás kényszerítenek, hogy megszerezzük ennivalónkat, kielégítsük szomjúságunkat, betakarjuk magunkat, tüzelőt akarjunk szerezni és melegedni.

És aztán akarta az Úristen, hogy az emberek megint új és új embereket hozzanak a világra. Beléjük teremtetten az erős ösztönt, hogy a kétféle ember: fiú és lány, férfi és nő egymás felé vonzódjék, és pedig nemcsak azért, hogy kétféle tehetségét összeadva segítse egymást; hanem még inkább azért, hogy összefogva, családot alapítva, egyesülve kettőjük erejéből megszülethessen az új élet, a gyermek.

A gondviselő Isten azonban ezeket az ösztönöket nemcsak mint kényszerítő hatalmat adta az emberbe, hanem hogy kielégítésüket megkönnyítse, meg is édesítette a beteljesítésüket.

A lélekzés, ha alig vesszük is észre, de jól esik. Próbáljunk csak egyszer szabad, tiszta levegőből mélyet lélekzeni: milyen jó érzés jár át!

A kenyér illata, egy jó ebéd szaga, egy mosolygós alma látása már előre is élvezet. Mennyivel inkább az, amikor megesszük! Milyen felüdülést jelent. Gazdag ajándéku adta ezt a Teremtő, hogy az életfenntartás nehéz munkát kívánó ösztönét megédesítse, könnyebé tegye számunkra.

Az emberfajta fenntartásának, az emberteremtésnek ösztönét még színesebb, gyönyörűbb ruhába öltöztette.

Mennyi szépség, titokzatosság van abban, amikor fiú és lány elkezdenek tetszeni egymásnak, mikor vonzza őket a másiknak szeme, haja színe, kezének érintése. Mikor örömük az, ha egymásnak örömet szerezhetnek. Amikor jól esik, ha csak láthatják is egymást. Az együttes szórakozások milyen külön gyönyörűséggel járnak: a kézenfogva, karonfogva sétálás, még inkább a tánc, a hozzájáruló zene, hogy összehangolja őket, hogy megdobogtatja szívüket, szinte szédülnek belé.

A szerelem, a legtisztább, legnemesebb szerelem is nemcsak a lelkek egymás keresése, hanem nagyobb részben annak az erős ösztönnek az Úristen-elgondolta megédesítése, amit belénk, testünkbe oltott, hogy az ember új embereket segítsen neki a földre teremteni.

Olyan ez, mint valami gyönyörűen megfestett, megaranyozott porcellántál, de ami mégis csak azért van, hogy étel legyen benne, és ha nem tesznek bele, akkor csak üres, törékeny, mihaszna dísz tárgy.

Az emberek olyan hamar elfelejtik ezt. Tele írják, rajzolják, festik, éneklük a világot a szerelemmel. Minden regény, minden színdarab, minden mozi, minden nótá erről szól. És azt hiszik, az élet egyetlen célja, hogy szerelmeskedjenek.

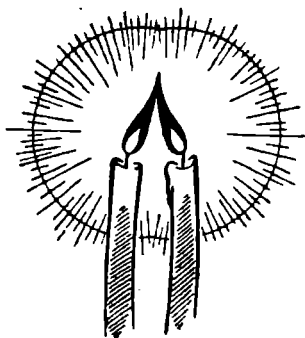
Pedig a szerelem nem cél, hanem csak eszköz.

A cél az, hogy testben-lélekben teljes emberek, szép, tiszta, egészséges, igaz emberek legyünk; hogy egymást, főleg választott élet-társunkat ehhez segítsük és hogy új emberek szülessenek általunk, akik majd éppen ilyen teljes emberek legyenek.

Ezért a szerelem csak eszköz.

Előkészítője két féle ember egymásra találásának és boldoggá tevője együttélésüknek a házasságban.

Ketten egyek lesznek

— Nem hallottátok, hogy Aki az embert teremté, kezdetben férfivá és nővé teremté? Annak-okaért az ember elhagyja apját, anyját és feleségéhez ragaszkodik és lesznek ketten egy testben.

Amit tehát Isten egybekötött, ember el ne válassza! — az Udvözítő mondja Evangéliumában ezt.

Súlyos szavak. Sejthetjük belőle, hogy milyen súlyos, nagy dologról van szó.

Két ember élete egyesül, hogy kettőjük ereje közösen új embert hozzon létre.

Azt már tudjuk, hogy az új élet ott kezdődik az édesanya testében, az anyaméhben. Ott egyesül két sejt, hogy egymásbaolvadva

megkezdje fejlődését egy egészen új és olyan csodálatosan sok részből álló emberi testnek.

De az édesanya méhében találkozó két sejt közül az egyiket az édesapa életereje adja.

Apáról-fiúra, nemzedékről-nemzedékre ki-fejlődnek minden férfiban azok a szervek, melyek ezt az életert hordozzák és tovább-adják. És kifejlődik minden nő testében az a kis fészek, ahol a másikkajta sejtek nőnek, hogy aztán az anyaméhbe lecsúszva ott vár-ják, hogy eljön-e hozzájuk az a másikkéle sejt, mellyel összetalálkozva, összeolvadva egy új élet csírája lesz belőlük, vagy nincs rájuk szükség és akkor fölbomoljanak, mint ahogy a levegőben röpülő sok virágpor, sok mag kö-zül csak néhányból lesz új növény, a többi el-porlad.

Mindnyájan apánktól és anyánktól közö-sen lettünk. Mind apáink, anyáink, nagy-apáink, nagyanyáink, őseink tovább-folytatá-sa vagyunk. Mind elődeink testéből kaptuk életünket, tulajdonságainkat.

És mind felelős továbbadói vagyunk az életnek az utánunk következők számára.

Beláthatatlan felelősség!

Hogy nemcsak a magam életét ronthatom el, hanem utódaim végeláthatatlan sora viheti

majd tovább az én bűneimnek, elpazarolt életemnek, megrontott testemnek terhét!

Vagy utódaim utódai is áldhatják az én tiszta, egészséges testemnek, megőrzött élet-erőmnek áldásait!

Mekkora felelősség a vétkezés!

És micsoda dicsőség a helytállás, el nem bukás!

El ne kezd!
— Korán ne
kezd!

Fejtettél-e már ki
pipacsbimbót?

Olyan szép ez a
lengő szárán karcsún
lehajló, nagy, zöld
bimbó. Olyan sely-
mes, duzzadt és puha.

De még csak zöld.
Nincs külön színe.
Elvész a levelek, fű-
vek, a többi zöld szín
között.

Aztán néha az em-
ber szeretné hama-
rább látni a pipacs-
virágot teljes szépsé-
gében. Mikor ragyo-
gó, vörösen, kirá-
lyian pompázik a rét
fölött. Szinte vakít.

Hozzányúlunk hát durva ember-kézzel és lefejtjük a zöld bimbóleveleket, hogy ne takarják el előlünk a vörös pompát. Csak jót akarunk, a szépet, gyönyörűségeset akarjuk látni, de hamar, hamarabb, mint magától kinyílna. Kifejtjük a bimbót ideje előtt.

Letépjük az oltalmazó, zöld takarót.

És semmi, de semmi pompa, semmi piros-ság nincs még mögöttük!

Gyűrött, halvány, színtelen, szépségtelen szirmok még. Hervadt-forma levelek. Még nem lett belőlük virág. Még nem fejlődött ki bennük az élet ragyogása.

És mi már kifejtettük!

Vissza nem gyömöszölhetjük. Széthullanak ujjaink között jóvátehetetlenül.

Elpusztítottunk egy virágot; még mielőtt virág lett volna!

Magunkkal is így vagyunk.

Az emberteremtésre hivatott lelki és testi erő még csak szunnyad a gyerekekben, a fiatalban. Testi szervei még fejletlenek. Családot alapítani, az emberteremtés szentségét, a házasságot felvenni még képtelen. Hiszen új életet hordozni, gondozni még nem bírna. Még a maga életét kell először kialakítania, tehet-

ségét kell kifejleszteni, tanulni, munkát, hivatást, megélhetést elérni.

A gyermek, az ifjú még csak zárt pipacs-bimbó.

Ha már most elkezdjük feszegetni, próbálgatni titkainkat, ha kísérletezünk, ha kóstolgatjuk a szerelmet, akkor egyszerre csak rájövünk, hogy színtelen, fakó, rossz szájízt hagyó kísérletekben pazaroltuk a jövő pompás virágát.

Pedig nem könnyű itt megállni!

Az egész világ körülöttünk mintha csak erre hajszolna.

Minden könyv erről szól, és milyen szépen szól! A színházban ezt mutogatják. A rádió reggeltől estig szerelmes, andalító dalokat hangol fülünkbe. És a filmek? Száz közül kilencvenöt azért szép, mert szerelmes. És legtöbbje talán nem is rossz magában. Tíz, tizenöt év múlva, ha élettársunk kezét fogva nézhetnénk, minket is a boldogságra tanítana meg. De most? Amikor még esztendő, sőt talán évtized van addig?

Hogy lehet itt megállni?

Csak akkor tudunk megállni, ha becsüljük magunkat, ha nem engedjük előre kifosztani életünket, ha nem engedjük meg, hogy

korán, éretlenül, fanyarul kapjuk meg azt a gyümölcsöt, ami később olyan édes, zamatos, nagyszerű lenne.

Gyerekejjel, gyerekésszel ezt nem lehet megcsinálni.

A gyerek, ha tortát lát és még hozzá, ha nagyon kínálják, hát belevág.

Felnőtt értelem kell hozzá, hogy meg tudja ítélni: ez most nem nekem való, ez sok lesz, ez megárt.

A tortát csak akkor tudja a gyerek ott-hagyni, ha még jobbat kap helyette.

Aki ismeri a játék gyönyörűségét, a sport-győzelem boldogságát, az elsőség örömét, aki friss fűben kergetőzhet, hemperegphet, labdát rúghat, vagy aki szabadidőben leülhet és bűvös bicskájával remeket faraghat, repülőgépmoделlt ragaszt, bélyeget gyűjt, fest, rajzol, ki-varr, növényt présel, lepkét kerget, — egy-szóval, aki tanulásán, munkáján kívül minden szabad percében talál lelkes, szép, izgalmas el-foglaltságot, — annak nem lesz ideje, kedve cukrászkirakat előtt ácsorogni, és azon sava-nyodni, hogy most, rögtön miért nem jut neki az összes édesség.

És a szívvel-lélekkel való játék ezer nagy-szerűsége nemcsak a valóságos cukrászkíra-

katok elől húzza el, hanem megóvja a szerelem torkoskodásától is.

Aki tud játszani, az nem rontja el érzékeit. Az egészséges, erős, szép, boldog ifjúsággal örül az ifjúságnak. Élvezi korát.

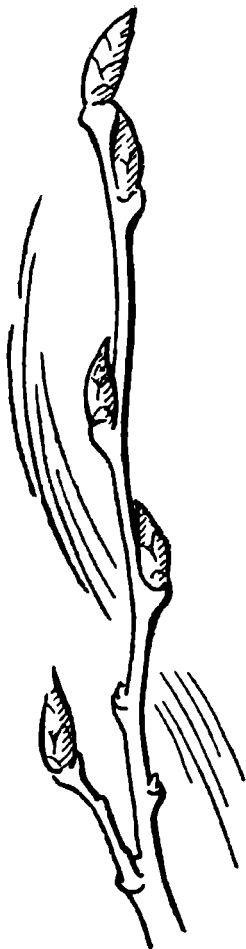
És legfeljebb kineveti azt, aki már most akarja érzékeit e felé terelni.

Ha e mellett megfogja az Úristen kezét, azt az egyetlen kezet, mely teremő bölcseséggel tűzte ki élete minden állomását: akart gondtalan gyerekkort, akart ifjúságot nagy tervekkel, érett szépséget, erőteljes emberkort, szép öregedést mindenki számára és kegyelmével meg is valósítja azoknak, akik kérik:

akkor nincs világ, rossz pajtás, romlott könyv, fülledt mozidarab, mely becsábítsa, magához lerántsa az egyedül helyes útról.

Akkor belül, a test mélyén, a lélek csendjében kifejlődik titkon és lassan az élet piros pompája és egyszer majd el is jön ideje, hogy teljes szépségében kinyissa virágát.

Addig pedig oltalmazza a Titkok Ura a szemérem fátyolával.

A szemérem fátyola

Durva fickók röhögnek rajta: — Szemérem!

— Csak viccelődésre jó! Lányban sem kell ma! Csak a nagymamák ,prédikáltak róla nekik. Fiúban meg éppen a sutaságnak, élhetlenségnek, balkezűségnek, a „nőies” férfi furcsa és nevetséges figurájának jár ki az, hogy: szemérmes!

De sok lány is száját biggyeszti rá: — Szemérem!

— Ócska teher. Mamák még azt hitték, hogy a lánynak ezt illik tenni, azt, nem illik tenni! Illik libuskának maradni. Illik

legalább is tetetni a tudatlanságot. És erre azt mondták: légy szemérmes!

Ma már csak lenézően megmosolyogjuk, aki rájuk hallgat.

Szegény fiúk! Szegény lányok!

Nem tudják, miről beszélnek.

Minden finom, értékes dolog külön védelmet kíván. A legkitűnőbb autómotorokat leforrasztják, hogy por ne férjen szerkezetükbe. A villamosáram fejlesztő és átalakító telepeken még a falak is csempével vannak burkolva, hogy a legnagyobb tisztaság vegye körül a kényes gépeket. A fák virágrügyeit hétszeres burok védi, csak hideg ne jusson hozzá, féreg ne rágja meg, por ne senyvedesse el.

Nevetséges ez a védekezés?

Nem.

Inkább figyelmeztet, hogy valami értékes, valami szép, valami kényes dolgot rejt.

Védelmi berendezések kellenek.

Minden egészséges, rendes emberben van egy ősi védekező erő a test bűne ellen és ez a: szemérem.

Egy szégyenkezésféle ez, amire nem tanítottak külön, hanem bennünk van, hogy eltakarjuk testünket mások, sőt saját magunk szeme elől is. Hogy ne beszéljünk köznapian,

feleslegesen, sőt viccelődve az ember születése körüli dolgokról. Hogy visszariadjunk, ha valaki aljasan, bűnösen közeledik felénk ebben a dologban. Sőt még fiúnak és lánynak komoly egymásratalálását, az igazi szerelmet is ez védi. Érezteti velük a dolog ünnepélyességét, hogy ne beszéljenek róla mindenkinek, csak akkor és annak, aki tiszteletben tudja tartani.

Vannak, — legtöbbször azok, akiknek ez a védőberendezkedése már megsérült vagy egészen elpusztult — akik összecserélik a szemérmét az álszégyennel, a képmutatással, a butasággal. Vannak köztük, akik azt akarják bizonygatni, hogy csak ránk kényszerített külsőség, amit azért akartak belénk nevelni szüleink, tanítóink, egy elmúlt világ hamis vezetői, hogy így könnyebben tartsanak bizonytalanságban, tudatlanságban, megfélemlítettségben.

De belül ezek is érzik, hogy nincs igazuk.

Belül az ember akkor is érzi, hogy szégyenkeznie kellene, ha már kifelé nagyon hangosan hirdeti is, hogy nem tudja, mi a szégyenkezés.

A szemérem a lelkünk tehetsége, amit kaptunk, magunkkal hoztunk, de ki is tudunk pusztítani magunkból és akkor szegényebbek és szomorúbbak leszünk.

Finom fátyol ez, amibe beletakarta Isten az ő titkait. A fátyolfüggönybe bele lehet markolni és félrerántani: — Nem kell Melegem van! — De akkor szakad és széjjelmállik. És akkor nem lesz többet függönyünk. Akkor se lesz, ha már sajnáljuk és visszacsinálnánk.

Azért olyan veszedelem, ha a világ a finomságtól, a titkok tiszteletétől, ettől a fátyoltól fosztja meg az embert.

Nem attól lesz valaki erkölcsös, hogy hány centiméter a szoknyája vagy fürdőnadrágja hossza. De ha nem tartunk határt: az ízléstől, finomságtól, a szemérem védőberendezkedésétől, ettől a fátyoltól fosztjuk meg magunkat.

Nem a napban és a vízben van a bűn. De a strandok egymás mellett szorongó embertömege, amint a kábító melegben csaknem egészen meztelenül, szinte már eltompultan hever egymás mellett, nemcsak a bőrét égeti fel, leégeti magáról ezt a tartózkodó finomságot is.

A vicclapok durvasága legelőször is a szemérembe gázol bele.

Kinevetik sokan a filmek elleni félelmet. Mi rossz lenne ebben? — kérdezik, — hiszen a végén egymásé lesznek, boldogok lesznek az egymást megérdemlő párok. Igen. De köz-

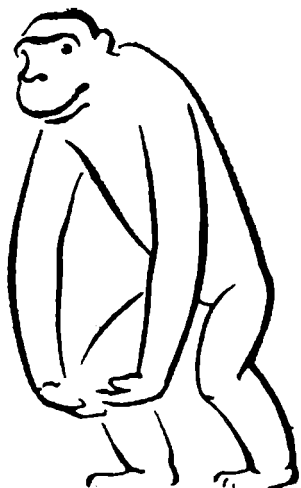
ben órák hosszát, óriúsira nagyítva, közel hozzák hozzánk, zenével, színekkel megerősítve látjuk kitergetve azokat a jeleneteket, amik még ha jók és helyesek is, akkor is csak két ember életének titka lennének. A csók, az ölelés, az egymáshoz simulás nem mindig és nem magában rosszak, de még ha nem is akarnak rosszat elérni vele, ez a kitergetése a nézőközönség tömegei előtt, megfoszt a meghatottságtól, a tiszteletbentartástól, a szemérem fátyolától.

Akinek van ünnepre tartogatott jó ruhája, az nem engedi, hogy izzadt kézzel megmarkolásszák, az nem engedi, hogy akár szórakozottságból is rágázzoljon valaki, nem tűri, hogy ráköpjenek, rászuszogjanak, orrukát törüljék bele azok, akiknek már csak rongyaik vannak, mert a maguk holmiját már saját hibájukból elpiszkolták, összetépték.

Akinek van ünneplője, az megbecsüli ruháját és benne önmagát.

Aki megbecsüli magát, az óvja lelkén a szemérem fátyolát!

Bandarlog-népség a majmok

Kipling: Dzsungel könyvét talán mind olvastuk gyerekkorunk óta, fiúk, lányok egyformán.

De csak később jövünk rá, hogy van mondanivalója akkor is, ha már kinőttünk a mesékből.

Mauglit, a farkasoktalálta gyerekkölyköt a dzsungelban állatok nevelik

föl. Farkas-apó, farkas-anyó van körülötte és a farkas-falka Akelával, a vén, szürke fejedellemmel. Bagira, a fekete párduc a játszótársa. Az öreg, bölcs Balu medve tanítja meg a törvényekre. És van köze gonosz állatokhoz is, az életére tör Sir Kán, a tigris és fenyegetik a kígyók. Az állatok kegyetlen és egyszerű vi-

lága ez. De az állatok is a Teremtő akaratát töltik be. Nagy, egyszerű és tiszta törvények alatt állanak. Kegyetlenségnek és egymás segítésének, téli álomnak, tavaszi futásnak — egyként megvan a helye a természetben. Megvan helye, ideje, oka, módja.

Csak egy állatfaj van, mely kívül esik ezen a tiszta, egyszerű világon: a majmok.

És ezeket ki is közösi tette magából az állatvilág. Nem társulnak, de nem is harcolnak velük. Kívül esnek a törvényes renden. Nekik nincs törvényük, nincs szervezetük, rendjük. Ők a „bandarlog népség, akik nem ismerik a szemérmet”.

Bandarlog-népség, majomfi-népség, akik nem ismerik a szemérmet?

De hiszen az állatok nem ismerik a szemérmet különben sem. Nem ruházkodnak. Párosodásuk is többnyire nyíltan megy.

Igen. De ami ezeken belül megy, az a természet törvényének betöltése, az állatfajoknak fenntartása. Nem olyan szép és nem olyan szent, mint az ember hivatása, de törvényes és helyénvaló.

Amit a majmok tesznek, az más. Az a test rendeltetésével való visszaélés. Onmaguk testét izgatják, hogy azt a kellemes érzést kelt-

sék fel, ami csak a párosodással járna. Visszaélnek tehát rendeltetésükkel. Visszaélnek a testükkel.

Menj és nézd meg egyszer, milyen rondák ilyenkor!

Az emberben is megvan a kísértés erre. Sok gyerek beleesik, hogy titokban (mert hiszen maga is szégyenli aljasságát!) fogdossa magát.

De egészséges érzékű ember undorodik ettől, utálná saját kezét, amit így beszennyez.

Valamire való fiú és lány nem akar a „bandarlog-népség”, a majomfiak közé tartozni, nem szennyezi be magát ezzel a legalacsonyabb szórakozással, nem fogyasztja vele erejét, egészségét, igazi örömeit.

Csak az a szép, ami tiszta.

Lehet, hogy gondatlanok vagyunk, hogy tízóraizás közben vagy padlón hasalva forgatjuk a könyvet. Aztán unalomból bele is fir-kálunk. Gyűröttek, piszkosak lesznek lapjai, poros lesz, elmaszatolt. Aztán talán vállat rántunk és azt mondjuk: Kinek mi köze hozzá!

De ott belül azért irigyeljük társunkat, akinek tiszta és ép a könyve.

Lehet, hogy unjuk a mosakodást és nem akarunk figyelmeztetésnek engedni és belegázolunk a legnagyobb pocsolyába.

De ha egyszer tiszta kis gyereklábat lá-

tunk, sajnáljuk, hogy a mienk már nem olyan szép.

Csak az szép, ami tiszta.

Lehet, hogy nevetünk a pajtás piszkos viccén, sőt talán még túl is teszünk rajta, mert félünk, hogy: jaj! nehogy kisgyereknek tartsanak, hogy lenézzenek!

De belül valami éget és írgyeljük azt, aki elmegy mellőlünk és lerázza a rossz vicc szennyét.

Lehet, hogy odadugjuk fejünket, ahol valami titkosat suttognak más lányok, valami olyat, amitől ég az arcunk, de azért nem akarjuk otthagyni őket, hogy szenteskedőnek ne tartsanak, ne csúfoljanak.

De lelkünkben szeretnénk, ha sose hallotunk volna illet és szeretnénk annak helyében lenni, aki még nem tudja.

Csak az szép, ami tiszta.

A fehér szalag, ha gyűrődéstelen. A csillogó ablak, mikor frissen mosták. A most kinyílt virág, amin még semmi por sincs. A gyűretlen könyv. A tiszta tányérban tálalt ebéd.

A tiszta fiú, aki mellől eloldalog a rossz viccet mondó pajtás sunyin, lehajtott fejjel és megszégyenülten.

A tiszta lány, aki előtt befogják a mocs-

kos szájakat, akinek társaságában nem megy az alacsony tréfa.

Az emberek is csak ezt becsülik meg igazán. Ha tagadják is, ha csúfolják is, ha mást mondanak is. Belül azért mind érzi, hogy ez a különbség.

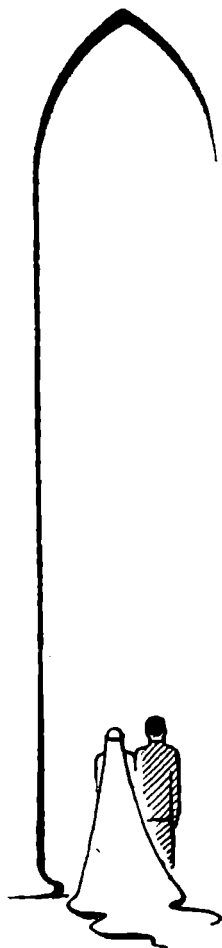
Még aki maga mocskos is, a tisztát tiszteli.

Krisztus pedig azt ígérte, hogy *„boldogok a tisztaszívűek, mert ők meglátják Istent!”*

Az irgalmasoknak, a békességeseeknek, az igazságot keresőknek, minden erénynek jutalmat ígér, de csak a tisztáknak mondja: meglátjátok Istent! A tiszták jutnak el legközvetlenebbül, legközelebb Istenhez. Ők tapasztalják meg legbensőbben az Örök Szépséget. Ők azok, akik teljesen célbaérnek az örökkévalóságban.

Az emberek is tisztelik, az Isten is tiszteli azt, aki megállja élete nagy próbáját és akkor is, amikor már ismeri a teljesebbik titkot, a fiúk és lányok, férfiak és nők külön hivatását, az emberteremtés titkát, akkor is tisztán tud maradni.

A titkot tiszteli, nem él vissza testével, nem izgatja idejekorán érzékeit, nem tölti lelkét szennyes gondolatokkal, megbecsüli önmagát, teljesíti a Teremtő akaratát.

Nagy titok ez!

A tiszta fehér hamarabb bepiszkolódik, mint a semleges szürke.

Nincs emberi érték, ami körül annyi szenny, utálat, borzalom, piszok keringene, mint az emberteremtés szentséges titka körül.

Vannak, akik csak a szerelmet látják meg belőle, de még ezt magát se becsülik meg. Játéknak veszik csak azt, hogy fiú és lány vonzódnak egymáshoz. Próbálgatják egymást, „flörtölnek”, ahogy mondani szokás. Egyszer egyikkel járnak, máskor másikkal. Egy kicsit szé-

peket mondogatnak egymásnak. Egy kicsit izgatják egymást. Aztán beleunnak, mint a játzó gyerekek és mást keresnek. Közben rettenetes szegények lesznek lelkükben, lassan egészen egyedül maradnak majd. És akkor már hiába sajnálják, hogy kifosztották egészen magukat.

És vannak aztán olyanok, — akikről nehéz beszélni — akik az istenadta teremő ösztönt nem tekintik nagy dolognak, nagy tekintélynek, nagy felelősségnek. Csak azt a pillanatnyi élvezetet akarják élvezni, amivel a Gondviselés megédesítette beteljesítését.

Olyanok, mintha valaki nem azért eszik, hogy erős, egészséges, életrevaló legyen, hanem pusztán azért, hogy az étel ízét nyalogassa szájában. Valamikor a legelromlottabb rómaiak nagy lakomák alatt meghánytatták magukat, tollal csiklandozták torkukat, amíg a már megevett ételt visszaadta gyomruk, hogy megint újat ehessenek. Minekünk ez már utálatos gondolat, mi irtóznak a hányás szagától is, ha betegségünkben előfordul, de már igazán nem idéznénk készakarva elő.

Vannak az emberteremő ösztönnek is aljas bitorlói.

Nem tudják, nem gondolnak rá, hogy en-

nek az ösztönnek kielégítése csak azért jár édességgel, hogy örömmel készüljön rá az ember, hogy új élet szülessen tőle.

Csak magát a pillanatnyi gyönyört akarják élvezni. Visszaélnék vele.

És hogy ezt a gyönyör-keresést felelősség nélkül kielégíthessék, nem is akarják az új élet születését. Sőt képesek már rá, hogy egyenesen megakadályozzák, lehetetlenné tegyék. Sőt, ha mégis elindulna az új élet, még azt is meg tudják tenni, hogy megölik. Egy ember azért nem születhetik meg, nem lehet élő, egészséges, örömet érző ember, azért nem juthat el lelke az örökkévalóság végtelen gyönyörűségébe, mert itt a földön azok, akik életre hívták, mindjárt meg is ölik. Megölik a maguk pillanatnyi élvezetéért!

Ha ilyen igazán és mélyen tudatára jutna ez mindenkinek, bizonyosan nem akadna ember, aki ekkora bűnnel aljasítsa le magát.

De a sátán, aki mindenütt ott jár a Teremtő Isten nagy tervei nyomában, meg akarja semmisíteni azokat: Magához akar lerántani mindent, amit csak bír. A sátán elkápráztatja a gyöngé embert. Biztatja. Eltakarja előle a bűn lényegét. Beleejti saját gyengeségébe. Mint egykor az első embert, úgy csábít most

minket: Csak próbáld meg. Csak egyszer csináld. A többi ember is csinálja. Miért ne csináld te is. Vajjon, milyen lehet? Nem lehet olyan rossz, ha másoknak úgy ízlik... És még ezerféleképen kísérletezik velünk.

Ha pedig egyszer belebuktunk? Akkor éppen saját gyöngeségünket használja ki ellenünk: Már úgyis elbuktál. Már úgyse tudsz szabadulni. Mindíg újra fogod kívánni. Most már minden mindegy. És viszi tovább, egészen a kétségbeesésig.

Azért olyan borzalmas ez a bűn a többi nagy bűnök között is, mert olyan lesz, aki belekezd, mint az iszákos, aki már azt hiszi, nem tud bor nélkül meglenni. Tudja, hogy tönkre megy, végül belepusztul, mégis iszik újra.

Pedig ez csak a sátánnak sötét gonoszsága. Az Úristen az utolsó percünkig, amíg csak élünk és lélekezünk, ad módot, lehetőséget a gyógyulásra, a megszabadulásra, a felfeléjutásra. Az első meg-nem-ivott pohár éppúgy előre segít a gyógyulás felé, mint a test bűnének egyetlen kísértéskor ellenállás a megtisztulás felé.

Abba lehet hagyni. Van belőle gyógyulás.

De sokkal könnyebb: el nem kezdeni!

Sokkal szebb, erősebb, pompásabb az első

tisztaság. Sokkal épebb, igazabb az ember, ha nincsenek rajta — maga okozta — sebforradások nyomai.

El ne kezd!

Ne tedd bűnné magadban az emberteremtés nagy méltóságára való hivatásodat!

Ne játssz a szerelemmel! Ne próbálgasd, hogy milyen is lehet, míg teljes életerőddel nem állasz ott, hogy minden gyönyörűségével, de minden felelősségével magadra nem veheted a házasságot.

Ha itt meg tudsz állni, győzől magadon és a világon.

És Isten megsegít rád!

Fegyverkezz fel!

Mindenki, aki már maga megsérült lelkében, vagy éppen elbukott a bűnben, ellened lesz. Azzal bizonykodik neked, hogy nem is lehet megállni.

Az emberek fuldokolnak ebben a szörnyű bűn-tengerben, és mint az igazi fuldoklók, belekapaszkodnak és le akarják rántani azt is, aki maga még tudna úszni.

Ha nem vagy elég erős, ha nem vagy ügyes, ha tested-lelked nem eléggé felkészült, akkor csakugyan nem menekülsz meg te se.

Fegyverkezz fel!

A te fegyvereid: *testedben a fegyelem!*
lelkedben a kegyelem!

Tedd testedet egészséges, izmos, készséges eszközöddé!

Egészséges lesz tested: ha

tisztán tartod. Alaposan, rendszeresen mosakszol, nem tűröd magadon a napi munka, por, verejték nyomát, semmit, mi tested hajlataiban megakadva fölöslegesen izgatná bőröd

és magadhoz nyúlkalásra készítetne. Az orrodat olajos vagy zsíros vattával ki lehet törölnöd, így a beszáradt váladék könnyen kijön és nem kell izléstelenül, veszélyesen beleturkálnod.

Ha a fogad alaposan mosod este, reggel, egészséged és jó ízlésed erősíted. A körmöd rövidre kell vágni, kefével tisztítani, nem lerágni! A hajadat, ha fiú vagy, úgyis rövidre nyírják, ha lány, akkor este, reggel keféld is ki, ne csak frizurát csinálj és hetenkint legalább mosd meg.

Ha azt adsz enni testednek, ami neki való, amire szüksége van, akkor marad egészséges.

Egyszerű étel is megfelelő. A főzelék, gyümölcs a legfontosabb. Ha elég kenyér van e mellett, még a húst is könnyebben nélkülözheted. Persze, ha tejhez, vajhoz, sajthoz, tojáshoz jutsz, annál jobb. Fontos, hogy amit meg eszel, ne legyen túl fűszeres, agyonpaprikázott. Kínéld fejlődő szervezetedet a bortól és más szeszesitaltól, méreg ez még neki. A dohányzás a felnőttek majmolása és éppen ezért gyerekeség. Ha nem teszed, érettebb vagy és e mellett egészséged óvod állandó mérgezéstől. A cigaretta akkor is méreg, ha tisztán veszed az üzletben, hát még ha az utca porából, más

emberek ismeretlenül beteg szája után teszed a magadéba.

Egészséges leszel, ha edzett vagy! A kemény, sima fekhely, a lapos párna, könnyű takaró az egészséges, nem a süppedős, meleg ágy, nem a dunnába burkolódzás.

A szabadlevegőn mozgással óvod egészséged, nem ha kályha vagy tűzhely sarkát támogatod télen. A hideg vizes lemosás tesz keménnyé, a friss vizű uszoda frissít fel, nem a langyos, meleg vízben való ázás.

Izmos lesz a tested:

Ha rendszeresen tornászol. Mi könnyebb ennél? Reggel, ágyból kiugrás után jól kinyujtogatod minden tagod.

Ha az iskolai tornát úgy végzed szívvel-lélekkel, hogy az elsők közé kerülj!

Ha beleadod magad a sportba! A futball se rossz, de van még számtalan más labdajáték, a sokféle kézilabdát, az ugró kötelet versenyző atléták is előveszik. Még többet ér az úszás! Ha hozzájutsz, az evezés, korcsolyázás, síelés a legremekebbek közül valók. De idetartozik a rendszeres kirándulás, turistáskodás, sőt hegymászás is.

Készséges eszközöd lesz a tested:

Ha uralkodsz rajta. Reggel azonnal kiug-

rasztod az ágyból felébredés után. Akkor is egyenesen ülsz, nem támaszkodsz, ha már elfáradtál.

Ha időnkint megengedett dolgokban is hőiesen megtagadod magad.

(Egy tölcsér fagylaltot akkor se veszel meg magadnak, ha volna rá pénzed; cukrot akkor se kérsz, ha adnának; nem abból az ételből veszel kétszer, ami legjobban ízlik, hanem abból, amit nem szeretsz.)

Ha rendesen tartod. Akkor is, ha senki se parancsolja, akkor is, ha fáradt vagy: minden gombod begombolva, a gallérod egyenesen, a harisnyád sima, a cipőd rendesen befűzött stb.

Ne parancsból tedd ezeket. Te parancsold meg testednek, hogy becsülje meg magát és készséggel szolgálja akaratodat.

A tested szolgáljon téged. Te pedig szolgálj Teremtődet!

Lelkedben a kegyelem!

A kegyelem Isten ereje, élete bennünk.

Isten adja, ingyen adja. De kérned kell és meg kell őrizned!

Kérni kell:

A napi rendszeres reggeli és esti imával. Éld át, hogy az imádság nem más, mint Istennel való beszéd. Megköszönöd ajándékait. Ké-

red segítségét. Beszámolsz Neki örömről, bajdról. Bocsánatát kéred vétkeidért.

Mindennél fontosabb azonban, hogy a gyónáshoz és főleg a szentáldozáshoz úgy fuss, mint segítséget kérő gyerek. Ahogy a kisgyerek, ha elesik, megüti magát, azonnal apjához, anyjához fut, nála sírja el fájdalmát, nála nyugszik meg és talál gyógyulást, úgy ved magad a szentségben közöttünk lakó Isten karjába, sírd el bajaidat, bűneidet, nem sikerült jófogadkozásaidat és Ő megnyugtat, felemel, újra éppé tesz és a szentáldozásban saját testével, kézzelfogható jelenlétével táplál és erősít meg, hogy meg is maradhass a jó úton.

A kegyelmet óvni is kell!

Az ember arról álmodik éjjel, amiről nappal olvasott, amit nézett, amit moziban látott. Megtölti gondolatait akkor is még, ha már ezt nem is veszi észre. És az álomtól, emlékektől már csak egy lépés a megkívánás, a bűn elkövetése.

Te csak jó könyvet veszel kezvedbe. Eleget írtak már érdekes, nagyszerű, hősies dolgokat, izgalmas felfedezéseket, nagy emberek nagyravivő életét, a technika tüneményes fejlődését, nemcsak mihaszna ponyva akad, pil-

lanatnyilag lekötő, aztán annál hamarabb meg-
unható olcsó izgalom.

*A jóbarátot keresed! Pajtásod, társad az
lesz, aki fölfelé visz, akiben azt látod, hogy
tanulsz tőle, jobb, több leszel mellette. Nem
kell neked az, aki rosszabb, gyöngébb akaratú,
aki leránt, beszennyez.*

*Nem hagysz időt a kísértésnek, bűnnek.
Minden percednek megvan az elfoglaltsága:
dolgozol — egész erőddel; tanulsz, — hogy az
elsők közt lehess; játszol — szívvel-lélekkel;
olvasol — egész figyelemmel; szórakoztató
munkában ügyesedsz, érdekes megfigyeléseket
gyűjtesz; egyszóval mindig és mindig valamit
csinálsz!*

Testedben a fegyelem,
lelkedben a kegyelem,
akkor a teljesebb titok tudása a teljesebb, az
örök élet felé visz előre.

TARTALOM

A teremtés története — — — — —	3
Kisebb korunkban csak útban vannak a lányok. Feleslegesek a fiúk — — —	6
Más a fiúk játéka, más a lányok játéka —	9
Elszallad egypár esztendő — — — —	12
„Teremtsünk hozzá hasonló segítőt” —	14
Az emberteremtésben is segítik egymást —	18
Az ember teremtése nehéz — — —	21
A terheket megédesíti a Teremtő számunkra — — — — —	23
Ketten egyek lesznek — — — — —	27
El ne kezd! — Korán ne kezd! — —	30
A szemérem fátyola — — — — —	35
Bandarlog-népség a majmok — — —	40
Milyen szép a tiszta nemzedék — —	43
Nagy titok ez! — — — — —	46
Fegyverkezz fel! — — — — —	51

